

[Steineke.]

af dem i Forbindelse med den almindelige Drøftelse af Retsplejeproblemer, som netop finder Sted for Tiden, men vi vil ikke, naar det drejer sig om saadanne Spørgsmaal, der rører ved forfatningsmæssige Problemer og Principper, være med til at jaskke en Lejlighedslov igennem paa 14 Dage. Det vilde have været fuldt berettiget, om Socialdemokratiet straks havde sagt: Vi modsætter os et saadant Hastværksarbejde, og vi lægger Ansvaret for Konsekvenserne heraf helt og holdent over paa den Justitsminister, som, skønt han Gang paa Gang har fremsat Forslag til Ændringer i Retsplejelovent, stadig har undladt at røre netop ved dette Problem, men nu pludselig forlanger, at Folketing og Landsting paa en 14 Dages Tid skal vedtage en Lov af den omhandlede Art. Alligevel stillede mit Parti sig ikke saaledes. Straks ved første Behandling udtalte vor Ordfører i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, nok sine store Betænkeligheder ved denne Lovgivning, men stillede sig ingenlunde afvisende overfor en Forhandling. Resultatet af denne Forhandling er imidlertid blevet lig Nul. Uden at tage det fjerneste Hensyn til hverken de almindelige Betænkeligheder eller den særlige Kritik af Lovforslagets Enkeltheder, som paa rent saglig Basis er blevet fremsat, har Repræsentanterne for Folketingets Flertalspartier vedtaget Lovforslaget uændret — ja, det vil sige, man kom i sidste Øjeblik i Huj og Hast med et Ændringsforslag om, at Loven straks skulde træde i Kraft, da den ellers var ubrugelig i den Anledning, der havde bevirket Fremsettelsen af det særlige Lovforslag. Det huskede man heldigvis.

Men, vil man sige, hvorfor kan vi da ikke fra Socialdemokratiets Side, naar vi har udtalt os villige til at stille os sagligt forstaaende overfor Justitsministerens Ønske, stemme for det foreliggende Lovforslag? Det skal jeg nu komme til. Jeg vil straks sige her, at det er ikke, fordi vi tillægger Præsidentraadets Svar nogen særlig Betydning. Jeg tilstaar for mit personlige Vedkommende, at Folketingsmand Holsteins Udtalelser — respektløse, forfærdelige, men morsomme — om det høje Præsidentraad ikke i væsentlig Grad har nedsat ham i min Agtelse. Ej heller har vi

mistet Sindsligevægten ved at læse Udtalelserne fra det staaende Retsplejeudvalg, bl. a. fordi det, vi ønskede at høre, var Argumenter og ikke nogle i øvrigt ubegrundede Udtalelser eller Afstemningsresultater, der ikke synes at lægge nogen væsentlig Parcel til Tænkningens Rige. Derimod vilde denne Erklærings Modtagelse hos de Konservative og hos den højtærede Justitsminister kunne afgive adskilligt Stof til Skadefryd overfor de Konservative og Venstre, der ellers altid har klistret sig op ad og snobbet for Domstole og juridiske Raad, hvis en Følelse som Skadefryd ikke var Socialdemokratiet fuldkommen fremmed. Men deraf følger ingenlunde, at vi ikke kan huske, heller ikke, at vi ikke i givet Tilfælde vil bruge denne Hukommelse, og Fremtiden skulde tegne sig væsentligt anderledes, end jeg tænker mig, hvis ikke Retsplejeudvalget snart igen bliver en hellig, uangribelig og ligefrem uhyggelig sagkyndig Institution, naar Socialdemokratiet en Gang vil tage lige saa lidt Hensyn til dets Udtalelser, som den højtærede Justitsminister og hans allierede gør i denne Sag. Det er altsaa ikke disse Institutioners Erklæringer, men selve Lovforslagets Formulering, der bevirker, at vi overhovedet ikke vil have noget med det at gøre i den foreliggende eller i en lignende Skikkelse, og ikke vilde have det, selv om vi i øvrigt accepterede Hovedformaalet med Loven. Vi kan aldeles ikke gaa med til de for en Forlængelse af Konstitutionsfristen for Dommere fastsatte Betingelser. Vi er ikke i Stand til at finde nogen fornuftig Begrundelse for, at Fristen kun skal forlænges for 1 Aar ad Gangen, hvad mit Partis Ordfører i Folketinget allerede har begrundet. Vi finder Betingelsen: „ganske særlige Grunde“ intetsigende, men dertil kommer Indvendinger af langt mere afgørende Betydning. Vi finder Bestemmelsen om, at Samtykke til Konstitutionens Forlængelse skulde gives af vedkommende eller vedkommende overordnede Rets Præsident urimelig, i hvert Fald urimelig, hvor Konstitutionen argaar Landets Justitsminister. Jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister, naar han i Folketinget, Folketingstidenden Sp. 2364, herom siger følgende:

„Spørgsmaalet er altsaa i det fore-